

κάτω από την μπότα του Αττίλα αναμένει με αγωνία τα τέκνα της να ξαναγυρίσουν στις εστίες τους, τα ιερά τους και τα όσια τους, να ξανακτυπήσουν τις καμπάνες τους και λιτανεύσουν το εικόνισμα της Παναγίας και τα

οστά του Μάρτυρα Αγίου Δημητρίου.

Αναφέρω μερικούς στίχους από το ποίημα «Τζιυρκά Βασίλισσα της Μεσαρκάς» του Αγχου Πετάση Στυλιανού.

**Βασίλισσα της Μεσαρκάς
πούσιες ζωήν τζιαι ομορκιάν
εκάψασε οι θάρβαροι
πούρταν που τον Βορράν.**

**Τζιειν' τα νερά σου τα κρυά.
άειστα να τζιυλίσουν
να πάσιν ως τα μνήματα
καλά να τα δροσίσουν.**

**Τζιυρκά με κάμνε 'πομονήν
τζι' εν να σε λευτερώσω
τζιαι την χαράν τζιαι ομορκιάν
πάλαι να σου την δώσω.**

**Το νυφικό σου με ανθούς
πάλαι εν να το φορέσεις
τζιαι να ανθίσεις που καλά
τζιαι πάλαι εν να μυρίσεις.**

ΕΛΙΑ ΤΗΣ ΚΥΘΡΑΙΑΣ

Ασημένια ελιά της Κυθραίας
ποτισμένη με μόχθο και ιδρώτα
Αντάμειψες τον αφέντη σου
επάξια με τον γλυκύ καρπό σου.

Θυμάμαι κείνο το τελευταίο μεσημέρι,
που άνοιξες διάπλατα τα κλαδιά σου.
Μου μίλησες για Σαρακηνούς, για
Ενετούς, και Φράγκους, που ποτέ δε είδα.

Μα ποτέ δεν πίστεψα στο χωρισμό μας.
Οι αχτίδες του ήλιου διαπέρασαν ζοφερά
τ' ασημένια σου φύλλα κτυπώντας στη γης,
αχτίδες ελπίδας, και προσμονής.

Σαν σε ξαναδώ θα σου πω για
Οθωμανούς, που δεν πρόλαβες να δης.
Έχεις γίνει ένα με το χώμα,
θα σου μιλώ κοιτώντας την ιερή σου γη.

ΠΑΝΤΕΛΗΣ ΚΛΕΙΤΟΥ